కంచ ఐలయ్య

అంటరాని దేవుడు

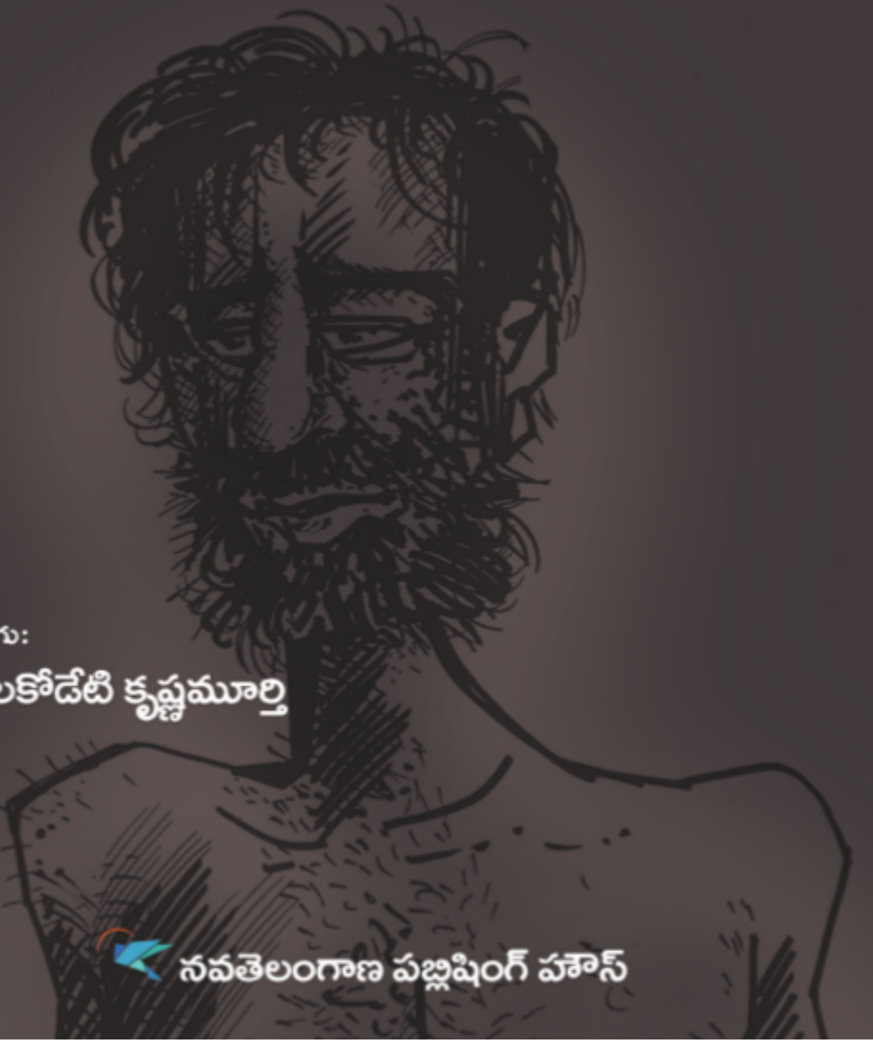

తెలుగు:

పాలకోడేటి కృష్ణమూర్తి

నవతెలంగాణ పబ్లిషింగ్ హౌస్

విషయసూచిక

ఈ నవల ఎలా, ఎందుకు రాసాను? 5

1. పరయ్య ఆత్మ 9

2. నంబూద్రి మతమార్పిడి 27

3. తిలక్ భావి నిబంధనావళి 61

4. బసు బ్రాహ్మిణ సామ్యవాదం 101

5. కృష్ణమూర్తి సమన్యాయం 135

6. ఐసయ్య భవిష్యద్వాణి 163

కృతజ్ఞతలు 240

1

పరయ్య ఆత్మ

సూర్యాస్తమయ సమయం. పరిసరాలన్నీ మంచు తెరల్లో మసకమసకగా ఉన్నాయి. సాయంత్రం కురిసిన జడివాన కాస్త గెరువు ఇచ్చినా, గాలి హోరు మాత్రం తగ్గలేదు. ఎందరో స్త్రీలు పనులు ముగించుకుని ఇళ్లకు తిరుగుముఖం పట్టారు; ఇద్దరేసి స్త్రీలు కలిసి అడుగులు వేస్తున్నారు, ఒకరినొకరు పెనవేసుకున్నట్టుగా, పంట పొలంలో మడికోసి, బండపైన కుప్పలు పెట్టించడం స్త్రీల పని. ఏ కులస్తులైనప్పటికీ పురుషులు పురుషులే కదా! వాళ్లు పొలానికి నీళ్లు పెట్టడం, పొలం దున్నటం, పశువులకి మేత వేయడంలాంటి పనులు చేస్తారు. వంట చేయడం, కలుపు తీయడం లాంటి పనులు చేయరు. స్త్రీ పురుషుల మధ్య ఈ పని విభజన ప్రకృతి సిద్ధమైనది; అది మనుషులు సృష్టించిందా లేక దైవం సృష్టించిందా అన్న విషయం ఎవరూ చెప్పలేనంత ప్రాచీనమైంది. ఆ గ్రామం జీవం పోసుకున్న చరిత్రలా ఉంది. అక్కడి ప్రతి మనిషి శతాబ్దాలనాటి పురాతన చిత్రంలా వున్నాడు.

ఊరు చుట్టూ ఏపుగా పెరిగిన పచ్చని పైర్లు, పశువుల గిట్టలు రేపుతున్న గోధూళి దుమ్ము మేఘంలా వ్యాపించి అక్కడంతా మసకమసకగా ఉంది. వాతావరణం బాగా పొడిగా ఉంది. ఉదయం పొగమంచు కురవలేదు. కానీ సాయంత్రం వర్షం పడటంవల్ల కాబోలు మొక్కలన్నీ ఎవరో శుభ్రం చేసినట్లు తళతళలాడుతున్నాయి. వృద్ధులు కొందరు అక్కడక్కడ రచ్చబండలమీద కూర్చుని రాజకీయాల గురించి, అప్పుడప్పుడు తమిళ దేశాన్ని గురించి చర్చించుకుంటున్నారు. వారిలో కొందరికి పొడవైన మీసాలుంటే మరికొందరికి బట్టతలలున్నాయి. కొందరు పూర్తిగా గుండు చేసుకున్నారు. అందరూ తలపాగాలు ధరించారు. పొగ తెర కప్పినట్టు వ్యాపించిన గాలి ఆత్రంగా తమ తమ

గూళ్లకి చేరుకుంటున్న పక్షుల కువకువలతో నిండిపోయింది. అస్తమిస్తున్న సూర్యుడి నేపథ్యంలో కొన్ని ఇళ్ల కప్పులు కాషాయ రంగు కాంతితో కనిపిస్తున్నాయి. మరికొన్ని ఇళ్లు సాయం సంధ్య వెలుగులో కలిసిపోయాయి. పొలం పనులు ముగించుకుని ఇంటికి తిరిగి వచ్చిన స్త్రీలు వంటింటికి పరిమితమయ్యారు. వర్షంలో తడిసిన కట్టెపుల్లలతో వంట చేయడానికి వాళ్లు కుస్తీ పడుతున్నారు. కట్టెపుల్లల పొగ దుమ్ములో కలిసిపోయింది.

స్త్రీలు వరి చేనుకోసి పోగుచేసిన వరికట్టలను ఒకచోట చేర్చి మోపు గట్టే ప్రయత్నం చేస్తున్నాడు పరయ్య. కల్లంలోకి వరికట్టలను తీసుకుపోవడానికే ఆయన ఈ ప్రయత్నం చేస్తున్నాడు. పరయ్య ఓ అసాధారణ వ్యక్తి.

ఆడ, మగ, ఇద్దరు చేసే పనులను అతడొక్కడే చేయగలిగే శక్తి ఉన్నవాడు. స్త్రీ పురుషులతో వాదులాడే వ్యక్తిగా అతనికి పేరుంది; అతని గొంతు, నడవడిక స్త్రీ లక్షణాలను పోలి వుంటాయి. పాశ్చాత్య మహిళలు మగవారితో కలిసి పొగపీల్చినట్టుగా పరయ్య పొగపీల్చే ఆడవాళ్లతో కలిసి మట్టి చుట్ట వెలిగించి 'ఉప్పు ఉప్పు'మంటూ రెండు, మూడు బుక్కలు పీలుస్తాడు. పరయ్య గేదెలాంటి నల్లటి నలుపు. భుజాల వరకూ వేలాడే పొడవాటి జుట్టు. గోచీ గుడ్డ తప్ప, ఒంటి మీద బట్టముక్క లేదు. సామాన్యమైన ఎత్తు. అతనికి సన్నపాటి గడ్డం ఉంది. బక్కపలుచని లసలసలాడే ముడతలు పడ్డ శరీరం.

ఏదో బాధలో వున్నట్టు నేల మీద అతని అడుగులు బరువుగా పడుతున్నాయి. పరయ్య తన ఊరు దేవాపురం వెళ్తున్నాడు. ఆ ఊరు చుట్టుపక్కల చాలా దేవుళ్లు ఉంటారని అంటుంటారు.

అధిక శ్రమతో అలసట చెందిన అతని భుజాలు విల్లులా వంగివుంటాయి. అయినప్పటికీ అతని ఆత్మస్థైర్యం సడలలేదు. అతనిలో ఆత్మశోధన మొదలైంది; స్త్రీలు కోసిన మొక్కలకి ఆత్మలు ఉంటాయాని ఆశ్చర్యపోయాడు.

ప్రాణమున్న ప్రతీదానికి ఆత్మ అనేది వుంటుందని, తను కట్టలు కట్టి తలమీద పెట్టుకున్న మొక్కలు కూడా జీవులేనని, వాటికీ ఆత్మ వుంటుందన్న భావన కలగడంతో అతని తల భారంగా మారింది.

మనుషులు ఉపయోగించే వృక్ష సంతతిని నిర్దాక్షిణ్యంగా నాశనం చేసినప్పుడు పశువులు, పక్షులు చచ్చిపోయినంత బాధపడ్డాడు. ఒకవేళ తప్పు చేస్తున్నామన్న భావన లేకుండా ప్రజలు వాటిని నాశనం చేస్తే అవి మరో దేవుడి సృష్టి అని తను భావించగలడా?

మట్టిదారిలో తన ఊరి వైపు వెళ్తున్న పరయ్యకి వర్షం పడి ఆగిన తర్వాత మడుగులో కప్పల బెకబెకలు వినిపిస్తున్నాయి. తడి తడిగా వున్న నేలపైకి చీమలు పుట్టలోంచి బయటకి వచ్చి వరుసగా ఒకదానివెంట మరొకటి ఎంతో పొందికగా వెళ్తుండడం కన్పించిందతనికి. ఒక చీమకి ఇబ్బంది కలిగితే మిగిలిన చీమలు ఇబ్బందిలోనున్న చీమను రక్షించడానికి పాకుతూ పోతున్నాయి. ఆ చీమలు ఒకదానితో మరొకటి ఐకమత్యంతో, సంఘీభావంతో కలసికట్టుగా మెలగాలని వాటిని సృష్టించిన భగవంతుడు, వాటినలా ఉండమని ఆదేశించాడేమోనని ఆశ్చర్యపోయాడు పరయ్య. ఇంతలో దూరంగా కుక్కలు మొరగడం వినిపించిందతనికి. రోడ్డు పక్కన మురికి వాసన ముక్కుపుటాలకి తాకుతోంది. మురికి గురించి అతనికి బాగా తెలుసు. మురికి, దుర్గంధం మధ్యన జీవించాడతను. అయినా మానసిక దుర్భలుడు మాత్రం కాదు. అంతేకాదు ప్రతీదానికి ప్రతిస్పందించే అలవాటు అతనికి లేదు.

దారిలో ఆడకుక్క, మగకుక్క జతకూడడం కనిపించిందతనికి. జతకూడినప్పుడు అవి ఇబ్బంది పడలేదు. కానీ పెనవేసుకున్న తర్వాత స్పర్శకాలని లోపలికి లాక్కోలేక, విడివడలేక కొంతసేపు పెనుగులాటతో బాధగా మూలిగాయి. ఆ తర్వాత అరుచుకున్నాయి. కుక్క పరిభాషలో చెప్పాలంటే అవి బొయ్యిమని మొరుగుతూ పోట్లాడుకున్నాయని చెప్పవచ్చు. పరయ్య వాటి సుఖభోగేచ్ఛ గురించి ఆలోచించసాగాడు. అది సుఖానుభూతితో కూడిన బాధ. ఒక కుక్కని మరో కుక్క నాలుకతో ఆత్మీయంగా నాకుతోంది. జంతువులు నాలుకతో నాకుతూ ప్రేమించుకుంటాయేమో అతనికి తెలియదు కానీ అవి అలా ప్రవర్తించడానికి కారణం ప్రేమ మాత్రమేనని అతనికి తెలుసు. పెనవేసుకున్న తర్వాత అవి ఓ అసాధారణమైన బాధకి గురవుతాయి. తను కూడా అలాంటి బాధ అనుభవించాడు. తను రోజంతా పనిచేసి కోసి ఎండబెట్టిన మొక్కల్ని వదిలి వెళ్లేటప్పుడు కొత్త వరి వంగడాలని లూటీ చేసినంత బాధపడ్డాడు. అంతేకాదు, భూస్వామి ఆజ్ఞాపించినప్పుడు కోడిని అందుకుని, దాని పీక కోసినపుడు కూడా చాలా బాధపడ్డాడు. కానీ కోడికూర తినాలని ఎప్పటినించో అనుకుంటున్నాడతను. తనకి కోడి కూర అంటే చాలా ఇష్టం. కానీ కోడిని కోసినందుకు బహుమతిగా తనకి ఉండని మాంసం, ఎముకలే మిగులుతాయి. భూస్వామి కుటుంబంలోని వారందరికీ మాంసం లభిస్తుంది, వాళ్ల స్వహస్తాలతో కోడి కోసిన పాపం చేయలేదు గనక. కోడి కోయాల్సిందిగా పురమాయించిన వాళ్లు, తినేవాళ్లు పవిత్రులు. కోడి కోసిన అతను, కోడి మాత్రం పవిత్రం కాదు. పవిత్రత, అపవిత్రత ఎండమావుల్లాంటివని అనుకున్నాడు పరయ్య.

పరయ్య నడుస్తూనే ఆలోచిస్తున్నాడు. కుక్కలు పెనవేసుకున్న తర్వాత బాధపడతాయి. అయినా సరే అవి మళ్ళీ కలుసుకుంటాయి. అవి జతకూడి కొత్త కుక్కలకి జన్మనిస్తాయి. బతుకు చక్రంలో భ్రమణం చేస్తూనే వుంటాయి. సంతోషం, బాధ ఆ బతుకు చక్రాన్ని తిప్పుతాయి. అయినా పరయ్య తన జీవితంలో ఏనాడూ సుఖపడలేదు. అంతేకాదు కోళ్ళని చంపడం, ధాన్యం పోగుచేసి మోపుకట్టడం లాంటి పనులు చేసేది ఇతరుల కోసమే గాని తన కోసం, తన పిల్లల కోసం కాదు. వరి పొలానికి నీళ్ళు పెట్టడం, ఎరువులు వేయడం, ఇంకా యజమాని పశు సంపదని మేపడంలోనే అతను సంతోషాన్ని అనుభవిస్తాడు. ఈ పనులన్నీ అతన్ని పాపిగా చిత్రీకరిస్తే, పొలం పాడి పశువులు వున్నా, వాటిని పోషించని అతని యజమాని మాత్రం పవిత్రుడు. తనకి తెలిసినంతవరకు వాస్తవంగాను, న్యాయబద్ధంగాను తినడం పవిత్రమైంది. భూస్వామి గ్రామ ప్రయోజనం కోసం తింటాడు. పురోహితుడు భగవంతుని ప్రీత్యర్థం తింటాడు.

పరయ్య ఆలోచనలు తన ఇంటిపైకి, పేదరికంపైకి మళ్లాయి. కడుపునిండా తిండి వుంటే సుఖం. కుక్కలకు మల్లే సంతోషం, బాధతో కూడిన జీవితాన్ని తను ఇష్టపడేవాడు.

కానీ సుఖం తర్వాత కలిగే బాధ అతను ఎరగడు. అందుకే బలవంతంగా మానవుడి బతుకీడుస్తున్నందుకు కుక్కలా అంతులేని బాధననుభవించాడతను.

కరువు కాటకాలు సంభవించే ముందు వేసవిలో రోడ్డుపైన ఊడ్చిపారేసిన మృత కళేబరాల మాంసం తిని తాను, తన కుటుంబం కడుపు నింపుకున్నారు. గాలికుంటు రోగం వచ్చి రోడ్డుపైన చచ్చిపడివున్న జంతువులు, గొడ్డుమాంసం వాళ్ల పూర్వీకుల ఆహారం అయినప్పటికి వాళ్ళు ఎన్నడూ బెదిరించి అడగడం గాని, ఓ హక్కుగా అడిగి రాబట్టుకోవడంగాని చేయలేదు. ఎద్దుమాంసం పిల్లలకి పెట్టాలనే ఆలోచన ఉన్నంత మాత్రాన ఆరోగ్యవంతమైన చిన్న ఎద్దు కూడా వాళ్ల కోసం రోడ్డుమీద చచ్చిపడి వుండదు. ఆవు ఉదరంలోని భాగాల్ని తినాలని వాళ్ల చిరకాల కోరిక. అంతేకాదు, గొర్రె – మేకమాంసం గాని, కోడిమాంసం గాని గత కొన్నేళ్లుగా వాళ్లు తినలేదు. కొన్ని కుటుంబాలలో వాటిని తినకపోవడం తరతరాలుగా కొనసాగుతోంది. కనీసం గ్రామంలో ఉత్సవాలు జరిగే సమయాల్లో కూడా వాళ్లకి ఆ అవకాశం లభించదు సరికదా అదనంగా మిగిలిపోయిన మాంసం ముక్కలు యజమానుల ఇళ్ల వెనక పెరటివైపు వృధాగా పారేసినవి దొరికినా వాటిలో మాంసం కన్నా బొమికలే ఎక్కువగా ఉంటాయి.

ఒకరోజు కుక్కలతో పాటు తన పిల్లలు కూడా ఆ బొమికల కోసం ఎగబడినట్టుగా పరయ్యకి కల వచ్చింది. కానీ నిజ జీవితంలో ఎన్నడూ అలాంటి సంఘటనల్ని చూడదలచుకోలేదతను. అసలు తప్పు కుక్కలది కాదు; ప్రకృతిలో ఒకటై జీవించడం మటుకే తెలిసిన పరయ్య కుటుంబానికి కుక్కలకి అవినాభావ సంబంధం వుంది. అంతేకాదు, అతని ఇంటి చుట్టూ కుక్కలు యథేచ్ఛగా తిరుగుతుంటాయి. అవి పరయ్య పిల్లలతో ఆడాలని తహతహలాడ్తాయి. ఆ కుక్కలు చుట్టుపక్కల వీధుల్లో తిరిగే మరికొన్ని కుక్కలతో కలిసి ఎంతో వాత్సల్యంతో దొరికిన ఆహారాన్ని పంచుకుని తింటాయి. నిజానికి ఈ కుక్కలు నిమ్న కులస్తులయిన శూద్రులకి, అంటరాని వాళ్లైన పరయ్యా కుటుంబాలకి చెందినవి కావు. కుమ్మరి పిల్లలు, గొర్రెల కాపరుల పిల్లలు ఇంకా వడ్రంగుల పిల్లలు వాళ్ళ వీధి దాటి ఎన్నడూ తన ఇంటిని చూడలేదు. కానీ కుక్కలు మాత్రం శూద్రుల ఇళ్లలోను, తన ఇంట్లోను ఆహారాన్ని దొంగిలించి తింటాయి. వ్యర్థాల కోసం కొట్లాడుకుంటాయి. వీధిలో వున్న మట్టిపాత్రలని పూర్తిగా నాకి పెరటి వైపున్న వంటింటిలోకి పరుగెడ్తాయవి. మనుషుల్లో ఉన్నట్టుగా ఈ కుక్కలకి కులాల వర్గీకరణ, ప్రాంతీయ భేదాలు ముద్రవేయడంలో హిందూ దేవతలు విఫలమయ్యారు. వాటికి కులం లేదు. కులంతో వాటికి పనిలేదు. అందుకనే అవి మనుషులతో సంబంధాలు పెట్టుకుంటాయి, ఏ బాధలూ లేని, సంతానోత్పత్తితో మగకుక్కకు బాధలేని సంబంధమది.

కుక్కలతోను, కుక్కల సమానులతోనూ సంపర్కం లేకుండా ఉండడానికి గాను బ్రాహ్మణులు ఈ వీధికి దూరంగా గ్రామానికి ఆవలవైపు నివసిస్తారు. భూస్వాముల భూములైన అగ్రహారాలలో వాళ్లు నివసిస్తారు. వీరు ఉత్పాదక మనుషుల నుండి, సామాజిక సంబంధం వున్న కుక్కల నుండి, బరువులు మోసే గాడిదల నుండి దూరంగా నివసిస్తారు. బ్రాహ్మణులు వాళ్లలో వాళ్లు సంబంధాలు కల్గియుండటంతో పాటు ఆర్జన ఉన్న దేవుళ్లతో కూడా నేరుగా సంబంధం కల్గివుంటారు. వారి దృష్టిలో కుక్కలు, దేవుళ్లు పరస్పరం శాశ్వత వైరుధ్యం గలవి. హిందూ దేవతలు ఛండాలురని, పరయ్యలని లేదా కుక్కలని సృష్టించే నైచ్యానికి దిగజారలేదు కాబట్టే బ్రాహ్మణులు వాటిని అధికంగా ద్వేషిస్తారు. పరయ్య భావనలో దానికి సాక్ష్యమేమంటే బ్రాహ్మణులు పై మూడింటిని మలంకన్నా ఎక్కువగా ద్వేషిస్తారు. కారణం, భగవంతుడి శిరస్సు నుంచి పుట్టిన బ్రాహ్మణుడి మలం కూడా అతడి శరీరం నుండి పుట్టడమే. అంతేకాదు, ఆ మలం వాళ్లు ఏ మాత్రం లక్ష్యపెట్టని పరయ్య దేహం కన్నా ఎక్కువగా గౌరవించదగినది.

పరయ్య బిగ్గరగా నవ్వాడు. ఈ రోజు అతని మనస్సు వ్యాకులంగా వుంది. తనలో చోటు చేసుకున్న ఆలోచనలతో అతని హృదయం అలసిసొలసి కలుగులోకి పరుగెత్తే ఎలుకలా మారింది. అతను తాను పడ్డ కష్టాలు, బాధల గురించి, తిండి గురించి ఆలోచించసాగాడు. పిల్లలు మదిలో మెదిలారు. వాళ్లు ఆ దేవుడిచ్చిన వరం. అయినా వాళ్ల భవిష్యత్తు నిరాధారం, భయంగొల్పేది. అయితే ఈ కుక్కలు వాటి పిల్లల గురించి చింతిస్తాయన్న ఆలోచన అతడిని ఆశ్చర్యపరిచింది. పిల్లలు ఆకలితో వున్నా, గాయపడ్డా తల్లి కుక్క వెంటనే వాటి దగ్గరకు పరుగెడుతుంది. కానీ తండ్రి కుక్క అలా కాదు. దానికి బాధ్యత పట్టదు. పరయ్య మళ్లీ ఆలోచనలో పడ్డాడు. తను తండ్రి కుక్కలా అదృష్టవంతుణ్ణి కాదనుకుంటున్నాడు. ఒకవేళ బాధ్యత వహించాలనుకున్నా తండ్రి కుక్క దాని పిల్లల్ని ఎలా గుర్తిస్తుంది? సాధారణంగా కుక్కలకి వావివరుసలుండవు. అటువంటప్పుడు దాని పిల్లలేవో దానికి ఎలా తెలుస్తుంది? అలాగే నాకూ నా పిల్లలెవరో తెలియకుండా వుండినట్లయితే నేను కూడా స్వేచ్ఛగా తిరిగేవాడిని. కేవలం అంటరానివాళ్లలో సగం మందే బాధపడేవాళ్లు. తల్లులు పాలివ్వడానికి పిల్లల్ని అంటిపెట్టుకుని వుండేవాళ్లు. పురుషులు తాత్కాలిక బాధకి సంతోషించేవాళ్లు. పిల్లల బాధలు, ఆకలి, దిగంబరత్వం, అవిద్య, దురదృష్టంలను పట్టించుకోకపోవడంతో నిత్యానందం పొందేవాళ్లు. పరయ్య ముందుకు సాగుతున్నాడు. నడక వేగం హెచ్చింది. మరోసారి పరయ్య మదిలో ఆలోచనలు చెలరేగాయి. అసలు మనుషులు బట్టలు ఎందుకు కట్టుకుంటారు? కుక్కలు, పశువులు బట్టలు ఎందుకు కట్టుకోవు? అందరూ గనక దిగంబరంగా వుంటే తనకీ ఓ బాధ తప్పేది. కాని దుస్తులు ధరించాలన్నది ఆ దేవుడి కోరిక అని అందరూ అంటుంటారు. వాళ్ల పిల్లలు రంగు రంగుల బట్టలు తొడుగుతారు. నా పిల్లలు నగ్నంగా తిరుగుతారు. నేను అర్ధనగ్నంగా తిరుగుతాను. నా భార్యకి ఒక చీర జాకెట్టు వున్నాయి. కట్టుకోవడానికి సరిగ్గా గుడ్డల్లేవు ఇంకో జత వుంటే బాగుంటుందని దాని ఆలోచన. పిల్లలు కూడా తొడుక్కోడానికి గుడ్డల్లేక అల్లాడిపోతున్నారని అనుకుంటుంది. వాస్తవానికి దేవుడు మాకు ఇలాంటి ఆలోచన పెట్టి వుండాల్సింది కాదు. తను ఎప్పుడూ నా గురించి, పిల్లల గురించి ఆలోచిస్తూంటుంది. మాకు కూడా పశువుల్లా ఎటువంటి ఆలోచనలు లేకపోయివుంటే బాగుండేది. ఇంతలో తన నడక దారిలో మలుపు రావడంతో పరయ్య అటువైపు వెళ్లాడు.

తను మాత్రం ఏం చేయగలడు? గొడ్డు మాంసం తినడం మానాలా? గాలిని ఆహారంగా తీసుకుని బతకాలా? కుక్కలు, గాడిదల్లా జీవించే మౌలిక లక్షణాలు తనకి ఇవ్వకపోవడం దేవుడి తప్పిదం కాదా? పరయ్య సాగిపోతున్నాడు. దారిలో అడ్డంగా

బురదగుంట కనిపించడంతో గుప్పించి దూకాడు. వర్షం, గాలి కూడా భూమిని తాకుతాయి. తాను మాత్రం అంటరానివాడు కావడంతో దాన్ని తాకలేడు. అతనికి ప్రపంచమంతా అంటరానిదే. అవతల వీధి మొదలుకుని ఆ పైన వుండే బ్రాహ్మణ భూములవరకు. అతను నేలపైన నడిచినందువల్ల ఏర్పడే కాలుష్యం ఎన్నటికీ శుద్ధికానిది. ఒకవేళ అతను ఏ పూజారినో తాకితే తన అంటరానితనం మాయమౌతుంది. అది ఉనికిలో లేకుండా పోతుంది. కానీ లేదు.. లేదు.. పూజారిని తాకడమంటే హిందూ దేవుళ్లని తాకడమే. ఆ దేవుళ్ల భుజాలు, కాళ్ళూ చేతులు, తలలు, ఆయుధాలు, కవచాలు, కత్తులు, త్రిశూలాలు, గొడ్డళ్ళు ఇంకా... అటువంటి సంఘర్షణతో కూడిన జీవితం తనెలా తాకాలని ఆశించగలడు? ఇలా ఎన్నో ప్రశ్నలు.

పరయ్యకి వణుకు పుట్టింది. మరి అటువంటప్పుడు తాను పుట్టడానికి దేవుళ్లు ఎందుకు సమ్మతించినట్టు? దానితో ఒకవేళ దేవుళ్లకి సంబంధం లేకపోతే పెద్ద దేవుళ్ల శత్రువులు ఇతరమైన దేవుళ్లు ఈ పతితుల్ని పుట్టించడానికి ఉన్నారా? ఆ ఇతరమైన వాళ్లు ఎక్కడున్నట్టు? వాళ్ల పని వాళ్లు ఎందుకు చేయడంలేదు? వాళ్ల అనుయాయులకి పెద్ద దేవుళ్లు మణిమాన్యాలు ఇచ్చి వాళ్లకి ఓ స్థాయిని కల్పించారు. తన జీవితం కూడా ఆ ఇతరమైన దేవుళ్ల పరమైతే ఏదో విధంగా వీలు చూసుకుని ఆ విషయం వాళ్లని అడగాలనుకున్నాడు పరయ్య.

ఈ రోడ్డుని తాను నడవడానికి ఉపయోగిస్తున్నందుకు పరయ్యలో మళ్ళీ వణుకు మొదలైంది. ఎవరైనా చూస్తే ఎలాగన్న విషయం కూడా తను ఆలోచించదలచుకోలేదు. తన స్పర్శ, నీడ, ఊపిరి ఓ వ్యాధిగ్రస్థుడిలా కాలుష్య కారకాలు. కానీ వాస్తవానికి తను సంపూర్ణ ఆరోగ్యవంతుడు. అలసిపోయినా, అర్థాకలితో అలమటించినా, కష్టాల్లో బాధల్లో ఉన్నా కూడా తను ఆరోగ్యవంతుడే. మరి అటువంటప్పుడు సమాజం రోగభూయిష్టమయిందని అనుకోవాలా? అంటే తనలో ఓ రకమైన మలినం వుందా, తన జీవితానికి గుర్తుగా అంటరాని విధమైన పేరున్నట్టుగా. ఆ చరిత్ర తనలోనే వుంది. తన ఇంటి చరిత్ర 'అంటరానితనం.'

ఓ, తనకి ఆత్మ అనేది వుంటే అది కూడా అంటరానిదే అవుతుంది. అది ఎలా కనిపిస్తుంది? దాని రంగు ఏంటి? మిగతా ఆత్మల కన్నా అది ఎలా భిన్నమైంది? అది ఒకేలా కనిపించే రక్తంలా ఉంటుందా? భయంకరమైన దాని దృఢత్వం తన జీవితంలో

బాధపడ్డ సంఘటనల్ని గుర్తుచేస్తూ మదిని తొలుస్తోంది. తన శరీర ఉనికి చిత్రహింసల చరిత్రకి అలవాటైన గృహమేనని ఆత్మశ్లాఘన చేసుకున్నాడు పరయ్య.

గ్రామాల్లోని గోడల మీద రాతలున్నాయి. 'మనమంతా మేలుకోవాలి... వాలి... వాలి...! కానీ మేలుకొలిపేదెవరు? దేనికోసం? అసలు నిద్రించేది తనొక్కడేనా? పరిపరి విధాలా ఆలోచిస్తూ తలవంచి నడుస్తున్నాడు పరయ్య. ఇంతలో తన వీపు మీద ఎవరో గట్టిగా గుద్దినట్టు అనిపించిందతనికి.

ఏమిటిది అనుకుంటూ ఒక్క క్షణం ఆగి బిత్తరచూపులు చూశాడు. వెంటనే ఒక బలమైన గుద్దు అతని వీపు మీద పడింది పెద్ద శబ్దంతో.

'ఓరి దేవుడోయ్... చస్తున్నాను!" అంటూ పెద్దకేక వేశాడు. మళ్లీ గట్టిగా బాదారు. అతను నేలమీదకు జారిపోయేంతవరకు కొడుతూ 'బాస్టర్డ్, ఆత్మ, పరమాత్మ, కులం వంటి గంభీర విషయాలు ఆలోచించడానికి నీకెన్ని గుండెలు అంటూ ఓ అనామకుడు గర్జించిన మాటలు వినిపించాయి. 'దాని అర్థం... సమానత్వమా? ఓ ఆడకుక్కకి పుట్టిన వాడివి. నువ్వు కూడా ఆలోచించడం, అర్థం చేసుకోవడం మొదలెట్టావా? నువ్వు కూడా!'

"వద్దు వద్దు కొట్టొద్దు కొట్టొద్దు... మీకు దణ్ణవెడతాను. అయ్యలారా! నేను మీ బానిసని. లేదు, లేదు మీ నౌకర్లకి నౌకర్ని! నన్ను చంపొద్దు అయ్యా. మీ పాదాల దగ్గిర పడుండేవాణ్ణి. నా తల కన్నా ఎక్కువ విలువైనవి అవి. నేనొక్కడినే కాదు అయ్యలారా. నా పిల్లలు ఇంకా వాళ్ల పిల్లలు (మనుమలు) మీ కాళ్ల దగ్గర పడుంటారు. ఇదిగో అయ్యా నా తలని నీ పాదాలపైన వుంచుతున్నా. నా పుట్టుకే అందుకు. మరెందుకూ కాదు. నన్ను దయదల్చు. అయ్యలారా నన్ను వదిలేయండి..." అంటూ బిగ్గరగా అరిచాడు పరయ్య.

అగంతకులు కొట్టడం ఆపారు.

'నన్నెందుకు కొట్టారు?

నేనేం తప్పు చేశాను?

ఎవరికి అపకారం చేశాను?'

సగం అచేతనావస్థలో నసిగాడు పరయ్య. అందుకు సమాధానంగా మాటలు విన్పించాయి పరయ్యకి.

"ఏమిట్రా పేలుతున్నావ్? ఒళ్లు దగ్గర పెట్టుకుని బతుకు.

ముందు మీ ప్రాణాల గురించి ఆలోచించి ఆ తర్వాత సర్వ సమానత గురించి ఆలోచించు. అంతా మీ మూర్ఖత్వం. నీ మొహం చూస్తేనే తెలుస్తోంది. నువ్వెలాంటి వాడివో నువ్వేం ఆలోచిస్తున్నావో. నువ్వు నడిచేటప్పుడు వెనకనించి, పక్కనించి ఎవరొస్తున్నారోనని కూడా చూట్టంలేదు. పరయ్యలు ఆలోచించడం మొదలు పెడితే ఎంత ప్రమాదకరం? స్వర్గంలోని దేవుళ్ళు, భూమ్మీదున్న దేవుళ్ళు ఆలోచించడం ఆపేస్తారు. స్వర్గం పతనమై నరకం ఈ భూమ్మీద కొస్తుంది..."

"ఊహించలేం... ఊహించలేం" అరిచింది మరో గొంతు.

మరో గొంతు హెచ్చరిస్తున్నట్టుగా అంది, "కులం గురించి ఆలోచించకు. 'కులం'లోనే బతుకు. కులం కులమే. నువ్వు దాని గురించి ఆలోచించడానికి వీలు లేకుండా సృష్టించబడింది. పరయ్యల ఆలోచనలు గ్రామానికి అరిష్టం... ఈ ప్రాంతానికి... ఈ దేశానికి... ఈ ప్రపంచానికి కూడా అరిష్టం. ఈ నేల మీదున్న మన దొరలంతా ప్రపంచమంతటా కులాలన్ని ఆచరణలో పెట్టాలనుకుంటుంటే నువ్వు దానిని ఇక్కడే సమాధి చేయాలనుకుంటున్నావా. మన దేవుళ్లు ఏమయ్యారనుకుంటున్నావు? ఈ మధ్యన అంటరాని బాస్టర్స్ అంతా ఆలోచిస్తున్నారు. దేవుడి గురించిన ఆలోచన : పేరూ ఊరూ లేని దేవుడి గురించి ఆలోచిస్తున్నారంటే మీరంతా ముస్లింలుగానో, క్రిస్టియన్లుగానో మారాలనే. పేరూ ఆకారంలేని దేవుడెవరు?" అంటూ పరయ్యని కాలితో బలంగా ఒక్క తన్నుతన్నాడు.

మరో వ్యక్తి కలుగజేసుకుంటూ అన్నాడు, మీ వెనుక ఏదో బలీయమైన శక్తి, కుట్రలు వున్నాయి. తెల్లవాళ్లు కొందరు మీలో ప్రవేశించి మరో ఆత్మని సృష్టిస్తున్నారు. మీరు గనక దాన్ని పెంచి పోషిస్తే ప్రమాదాన్ని కొనితెచ్చుకున్నట్లే. ఆర్యుల పవిత్ర భూమి ఆర్యావర్తం అంతమైపోతుంది. హిందూ దేశమైన ఈ భరతఖండం కాలి బూడిదైపోతుంది. ఆత్మ పరమాత్మని గురించి తెలుసుకోవాలన్న పరయ్య ఆలోచించిన పాపానికి మన ఉనికికి చరమగీతం పాడినట్లే.

అచేతనావస్థనుంచి నెమ్మదిగా లేచాడు పరయ్య. అతను మంచం మీద పడుకున్నాడు. తన జీవితంలో ఇదివరకు ఎన్నడూ ఇలా జరగలేదు. శరీరం చచ్చుబడినట్లయింది. కానీ ఏదో శక్తి 'దేహం' నుంచి విడివడిన తన ఆత్మని తిరిగి శరీరంలోకి తీసుకురావడానికి కొట్టుమిట్టాడుతోంది. అతని భార్య బయట నిలబడింది. 'దేవుడా నీకు మేమేం అపకారం చేశాం! మేమేం అపకారం చేశామని?' అంటూ భార్య అరుపులు వినిపిస్తున్నాయి.

పరయ్య పక్కన కూర్చున్న జక్కరయ్య ప్రార్థన చేస్తున్నాడు. తాలూకాలోని నరకాపుర గ్రామంలో ఓ చిన్న ఆస్పత్రిలో వున్నట్టు గ్రహించాడు పరయ్య. తెల్లపిశాచాలు వాళ్ల పాపాలని ఈ నేలమీద మరింతగా విస్తరింపజేశారని గ్రామాధికారి ఉద్దేశం. ఆ ప్రాంతానికి చెందిన గ్రామాధికారులు మాట్లాడుకోవడం విన్నాడతను : "ఆస్పత్రులు పాపపంకిలమైనవి. ఎందుకంటే పురుషులు స్త్రీలు కులస్తుడూ, కులహీనుడూ అన్న భేదం లేకుండా అందరూ అక్కడికి వెళ్తారు. వాళ్లు కూర్చుంటారు, నిలబడతారు. అంతేకాదు, ఎలాంటి కుల మత భేదాలు లేకుండా ఒకటే తరహా పక్కలు. ఒకవేళ స్త్రీలు వస్తే అక్కడి డాక్టర్లు చేయగలుగుతారు. తండ్రులకి ఎలా తెలుస్తుంది అక్కడపుట్టిన పిల్లలు తమకే కలిగారని?

అది మాత్రమే కాదు, అంటరానివాళ్ల ముడ్డిలో చేతులు పెట్టి ఆ చేతులనే మన నోటిలో పెడ్తారు. ఆస్పత్రులు తెల్లవాళ్లు స్థాపించిన వ్యభిచార గృహాలు".

పరయ్య భార్య మళ్లీ గుండెలు బాదుకుంటూ ఏడవసాగింది. "అయ్యో బగమంతుడా! మా మనిషి నిన్ను ఎప్పుడు ఏం చేశాడు? అతను ఏనాడూ ఎవరికీ ఏ అపకారం చేయలేదు. మాటలు రానివాడిలా మౌనంగా ఉంటాడు. అతని చేతులు పనిముట్లు. ఈ గ్రామం కుళ్లు కంపు కొట్టకుండా ఎన్ని శవాలు తొలగించాడని? రోజంతా ఎర్రటి ఎండలో రెక్కలు ముక్కలు చేసుకొని మంచి మంచి ఇళ్లు ఎన్ని కట్టించాడని? ప్రజలు చక్కగా నడవడానికి ఎన్ని జతల చెప్పులు కుట్టాడని? వాళ్ల పాదాలని అతను మా తలలకన్నా ఎక్కువగా భావించలేదా? అలాంటప్పుడు వాళ్లు అతడిని ఎందుకు చంపినట్టు?" అని బావురుమంది.

అదంతా ఓ రేడియో నాటకంలా విన్నారు అక్కడున్న జనాలు. ఒకడు మరో వ్యక్తితో అన్నాడు, "చూడు, చూడు, పాపాలు ఎలా పెరిగిపోతున్నాయో. పరయ్యలు మంచాలపైన పడుకుని మనల్ని నేలమీద పడుకునేలా చేస్తున్నారు. ఓ పరయ్యని కొట్టడంలో తప్పేముంది? వాళ్ల బతుక్కి అదే ఎక్కువ. డాక్టర్లకి కంప్లయింట్ చేయడం, మర్యాదస్తుల మంచాల్ని లూటీ చేయడంలాంటివి వాళ్లు మానుకోవాలి."

ఆ రాత్రి వేదశాస్త్రి ఇంటి దగ్గర సమావేశం జరిగింది. బెంగాల్‌కి చెందిన బెనర్జీ, మహారాష్ట్రకి చెందిన తిలక్, కర్నాటకకి చెందిన కృష్ణమూర్తి, కేరళకు చెందిన నంబూద్రి ఇంకా ఆంధ్రాకి చెందిన అప్పారావు వలయాకారంలో కూర్చుని దీర్ఘంగా ఆలోచిస్తున్నారు. ఇంట్లోని స్త్రీలు వంటగదిలో ముప్పై మూడు రకాల ఆహార పదార్థాలు వండుతున్నారు. అవి దివ్యమైన నైవేద్యం కోసం వండుతున్న వంటకాలు. స్త్రీలు మడిగా తడి బట్టలు కట్టుకోవడంతో వణుకుతున్నారు. తడిగాను, అర్థపారదర్శకంగాను ఉన్న

వస్త్రాలు రొమ్ముల్ని, తొడల్ని, పిరుదుల్ని బిగుతుగా అతుక్కుపోయి వున్నాయి. తడిబట్టలతో మడిగా వంటచేస్తే దేవుళ్లకి తృప్తి కలుగుతుందని అంటారు. సరిగ్గా అప్పుడే బొంగరంలా అటూ ఇటూ తిరుగాడుతూనే నోరు మూతపడకుండా మాట్లాడుతూ వుండే ఓ వృద్ధురాలు 'రామ, క్రిష్ణ, శంకరా' అంటూ సణిగింది. దాంతో కూరగాయలు తరుగుతున్న ఓ యువతి తలెత్తి ఆమె వంక తీక్షణంగా చూస్తూ 'ఈ మడి తడి జీవితాలంటే నాకు చిరాకు" అంటూ పొద్దున లేచిన దగ్గర్నుంచి రాత్రి పడుకునేదాకా ఎలుక కలుగులాంటి ఈ వంటింట్లో మగ్గిపోతూ మేము ఎన్నడూ తినని రుచికరమైన భోజన పదార్థాలని వండి తయారుచేస్తాం. మా మగవాళ్ల పొగడ్తల్ని, చివాట్లను బట్టి పదార్థాల రుచులు ఎలా వుంటాయో తెలుసుకుంటాం. మనకన్నా ఆ శూద్ర ఆడోళ్ళు, ఛండాల ఆడోళ్ళే నయం" అంది.

చీర కొంగుతో మెడపైన పట్టిన చెమట తుడుచుకుంటూ ఆ వృద్ధ స్త్రీ దీర్ఘంగా నిశ్వసిస్తూ భావగర్భమైన అంగవిన్యాసంతో "అలా మాట్లాడకు. మగాడు కనీసం వాసన కూడా చూడకముందే రుచులని గురించి మాట్లాడితే వితంతువవుతావు. అప్పుడు నీ కింది భూమి ఎలా విచ్చుకుంటుందో నేను చెప్పాల్సిన పనిలేదు. మగాళ్లు మగాళ్లే. ఎద్దుబండిలాంటి ఆడవాళ్లం మనం. వాళ్లు ఛస్తే ఎద్దులేని బండిలా మారతాం. తగలడ్డానికి తప్ప మరెందుకు పనికిరాదు. ఇప్పుడు తెల్లవాళ్లు పాత పద్ధతులకి స్వస్తి పలికిన తర్వాత పరయ్యలాంటి దుష్టులు కూడా భగవంతుడి గురించి ఆలోచించడమన్నది మన చుట్టుపక్కల జరుగుతోంది" అంది.

ఆ మాటలు వినగానే ఆ యువతి మొహం పాలిపోయింది. ఆమె తల వంచుకుని పనిచేసుకోసాగింది. ఆ యువతికి ఓ కొడుకున్నాడు. ఇప్పుడు వితంతువయ్యే విషయం అనాలోచిత ప్రారబ్ధం.

ఆ ఇల్లు ప్రార్థనలతో ప్రతిధ్వనిస్తోంది.

ఓమ్ భూర్భువః స్వః

తత్సవితుర్వరేణ్యం

భర్గో దేవస్య ధీమహి

ధియో యోనః ప్రచోదయాత్

(ఏ భగవంతుడు మా యొక్క బుద్ధిని ప్రేరేపిస్తాడో, (అలాంటి) ప్రేరణ కలిగించే భగవంతుని శ్రేష్ఠమైన తేజస్సును ధ్యానిస్తున్నాను.)

అక్కడంతా పరిమళభరితమైన ధూపం చుట్టూ దట్టంగా అలముకుంది. పూలబుట్టలు, పచ్చని ఆకుల సంచులు పరుచుకున్నాయి. అక్కడ పరచిన ఖాదీ రగ్గుల మీద గొప్ప గొప్ప వ్యక్తులు కూర్చున్నారు. వాళ్లకి కొంచెం దూరంగా ప్రధాన పురోహితుడు వేదశాస్త్రి పులిచర్మంపైన ఆశీనుడై వున్నాడు. ఆ పులి చర్మం పైతృకాస్తి (వారసుడికి సంక్రమించే మృతుడి సామగ్రి)గా ఆయన ముత్తాత వేదశాస్త్రి నుంచి సంక్రమించింది. అతని కుటుంబంలోని కొందరిని శర్మ అని పిలుస్తారు. కాలక్రమంలో అతని దగ్గరికి వచ్చేసరికి వంశపరిశీలన కారణంగా అది శాస్త్రిగా మారింది. కానీ ఆ రెండు పేర్లు కూడా వేదాలు, శాస్త్రాలు, పురాణాల ప్రావీణ్యతని తెలియజేస్తాయి.

తమిళ బ్రాహ్మణుల మూలాల గురించి రెండు కాల్పనిక గాథలు ప్రాచుర్యంలో వున్నాయి. మొదటిది ఉత్తరాన ఆర్యావర్తంలోని కొందరు బ్రాహ్మణులు రామాయణంలో వివరించిన యుద్ధ సమయంలో వీరుడైన రాముడితో పాటు దక్షిణాన ముఖ్యంగా తమిళ దేశానికి వలసపోయారు.

రెండవది, తమిళ బ్రాహ్మణులు దైవ వాక్కుతో సమానమైన పరమ సత్యంగా నమ్మేది. అదేమంటే, ఆర్యుల మొదటి నివాసం తమిళ భూభాగమని. యూరప్‌కి చెందిన వాస్కోడిగామా, ఆ తర్వాత వచ్చిన బ్రిటిష్ వాళ్లు పొట్టిగాను, నల్లగాను చప్పిడి ముక్కు గల వారిని ఆ ప్రాంతానికి వలసపోయేందుకు ప్రోత్సహించారు, పొడవైన, ఎత్తైన ముక్కు వుండే అయ్యంగార్ ఇంకా అయ్యర్ బ్రాహ్మణులతో కలిసిపోయేలా, స్థానభ్రంశం చెందిన ఈ బ్రాహ్మణులలో చాలామట్టుకు దేశంలోని ఇతర ప్రాంతాలకి వెళ్లిపోయారు. వాళ్లు వెళ్లిపోతూ వాళ్లతో పాటుగా ఆర్య సంస్కృతిని కూడా తీసుకువెళ్తే మిగిలినవారు తమ ఆర్య భావజాలాలు, మతవిశ్వాసాలు చెక్కుచెదరకుండా నిలుపుకున్నారు. చారిత్రాత్మకమైన ఈ వాస్తవాన్ని నిరూపించేందుకు చాలామంది స్కాలర్లు విస్తృతంగా పరిశోధనలు గావించారు. వారిలో ఒకరు ఆక్స్‌ఫర్డ్‌లోని గౌరవనీయులు వాసుదేవ అయ్యర్. ఆయన తన రాబోయే పరిశోధనా గ్రంథం 'వాస్కోడిగామా : ది ల్యాండ్ ఆఫ్ ఆర్యావర్త అండ్ ది బిగినింగ్ ఆఫ్ ఇండియా' మీద పరిశోధన చేస్తున్నారు.

ఎంతో ఆతృతగా ఎదురుచూస్తున్న పండిత శ్రేణుల్లో ఈ గ్రంథం చర్చనీయాంశమైంది. ఈ మధ్యనే ఆక్స్‌ఫర్డ్ వెళ్లిన బెనర్జీకి ఈ గ్రంథం తొలి రాత ప్రతిని చూసే అవకాశం లభించింది. అతను ప్రొఫెసర్ అయ్యర్ పరిశోధనల్ని, పరిశీలనలని సంఘానికి ఒక్క గుక్కలో తెలియజేశాడు. విద్యావంతుడైన వాస్కోడిగామా ఆర్యావర్తంలోకి

End of Preview.

Rest of the book can be read @

http://kinige.com/book/Antarani+Devudu

* * *